Σε Ευρώπη, Ασία, Αμερική και σε κάθε γωνία του πλανήτη – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Ο κοινωνικός ξεσηκωμός σε διεθνές επίπεδο, από τα Βαλκάνια και την Γαλλία μέχρι την Λατινική Αμερική και το Μπαγκλαντές, φανερώνει ότι στο εδώ και στο τώρα υπάρχουν οι τρόποι για κάτι διαφορετικό, εάν υπάρχει με την σειρά της η κοινωνική-συλλογική φαντασία και ενέργεια. Όπως και στο Πολυτεχνείο το ‘73, η ίδια η κοινωνία δεν μπορούσε να φανταστεί τον εαυτό της σε κάτι διαφορετικό από αυτό που βίωνε εγκλωβισμένη από τον διαρκή φόβο του δικτατορικού καθεστώτος. Έτσι και τώρα, η κοινωνική βάση έχει εγκλωβιστεί στα δίπολα και στα αδιέξοδα διαχείρισης και κυβερνησιμότητας που της παρέχει η ίδια η Εξουσία, χωρίς την οραματικότητα κάποιας προοπτικής για κάτι καλύτερο, εσωτερικεύοντας το αίσθημα της διαρκούς ήττας και υποτίμησης της ίδιας της ζωής, η οποία για καπιταλισμό και κράτος δεν έχει καμία αξία.

ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟ “ΑΔΥΝΑΤΟ”, ΕΦΙΚΤΟ

Τα “καθεστώτα” πέφτουν με εξεγέρσεις

Συνηθίζεται όταν ακούμε για την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973 να δημιουργείται η εικόνα κάποιου γεγονότος μακρινού, που ανήκει σε μία άλλη τελείως εποχή, ενώ ουσιαστικά βρίσκεται μόλις 53 χρόνια πριν. Κι όμως, είναι ακριβώς αυτή η κοινωνική κίνηση ρήξης που δίνει το έναυσμα για ανυπακοή στην εξουσία στο σήμερα.

Ιδιαίτερα σε μια εποχή, που η ολομέτωπη επίθεση και επικυριαρχία Κράτους-Κεφαλαίου σε όλους τους τομείς της Ζωής έχει εμφυσήσει τον φόβο για οποιαδήποτε αντίδραση από την κοινωνική βάση. Μέσω της κρατικής καταστολής, του νομικού οπλοστασίου κι ενός ασφυκτικού καθεστώτος στα πλαίσια της πληροφόρησης και της “ειδησεογραφίας”, η Εξουσία έχει καταφέρει να φτιάξει έναν ανθρωπότυπο φοβισμένο, παραιτημένο, κλεισμένο στον εαυτό του και στο συνεχές άγχος της καθημερινότητας.

Το αυξημένο κόστος ζωής για βασικά αγαθά όπως η στέγαση, η

ενέργεια και η τροφή, ο πόλεμος, η κλιματική κρίση, η έμφυλη βία και το καθεστώς εξαίρεσης παίρνουν τον χαρακτήρα κάτι φυσιολογικού, με τα οποία θα πρέπει να συμβιβαστούμε και να ζούμε μαζί τους. Μέσα στη συνολική απάθεια-παραίτηση, στην εδραίωση ενός μπλοκ εξουσίας με όρους παντοκρατορίας και ολοκληρωτισμού (Νέος Ποινικός Κώδικας, Καταστολή, Δικαστική διαπλοκή, Μ.Μ.Ε.) έρχεται όλο και πιο έντονα η άνοδος του συντηρητισμού, της Ακροδεξιάς, ως αποτέλεσμα της απουσίας ενός εναλλακτικού πόλου. Αυτή τη διάλυση και συνθήκη εκμεταλλεύεται και η ίδια η Κυριαρχία, προκειμένου να επεκτείνει με χυδαίο, αρκετές φορές, τρόπο τον έλεγχο της στις ζωές μας. Μίας Εξουσίας που επικαλείται μία εθνική ενότητα, όποτε τα βρίσκει έστω και λίγο σκούρα, ενώ συμμετέχει παράλληλα και στους διεξαγώμενους πολέμους έχοντας τα χέρια της βαμμένα με αίμα, όπως την σφαγή που συνεχίζει να διεξάγει το Ισραηλινό Κράτος στην Παλαιστινή και στη Μέση Ανατολή.

Αν κάτι πρέπει να μας μείνει δεν είναι απλά κάποια γιορτή της αποκατάστασης μίας ψευδεπίγραφης δημοκρατίας, αλλά αυτή ακριβώς η συλλογική μνήμη και πράττειν της εξέγερσης, της διεκδίκησης και ανυπακοής. Διότι αυτά είναι που “σπάνε” την φαινομενική παντοδυναμία των δυναστών των ζωών μας. Η κοινωνία, τα κινήματα, δημιουργούν τις δικές τους απελευθερωτικές δυναμικές, αδιαμελάβητα και εκτός των ορίων της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, αποδεικνύοντας πως η μόνη πραγματική αντιπολίτευση είναι η ίδια η κοινωνική βάση.

Να πιάσουμε το νήμα της εξέγερσης που άφησαν οι απανταχού καταπιεσμένοι μπροστά σε αυτά που έμοιαζαν μέχρι πρότινος “ακατόρθωτα”.

Συγκέντρωση-πορεία για την επέτειο από την εξέγερση του Πολυτεχνείου:

17/11/2026 στις 17:00, Πολυτεχνείο Α.Π.Θ.

Συγκροτούμε κοινό μπλοκ με τον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Σχολείο

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ – ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ – ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Άνοιγμα 17ης χρονιάς του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου Σχολείο (Θεσσαλονίκη)

Κυριακή 27/9
-17:00 Δενδροφύτευση, μπαζαρ βιβλίου, μπαζαρ ρούχων
-18:00 Γνωριμία με τον χώρο, παρουσίαση του εγχειρήματος και των ομάδων
-after bar
Τον Ιούνιο του 2010 το εγκαταλελειμμένο 12ο Δημοτικό Σχολείο Θεσσαλονίκης, καταλαμβάνεται και ανοίγει ξανά στην κοινωνία, ως κέντρο αγώνα – αντίστασης – δημιουργίας αυτή τη φορά, δομώντας παράλληλα μια κοινότητα με προτάγματα την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση, την συντροφικότητα και τους συλλογικούς αγώνες, με πάντοτε διάθεση να ξεπεράσουμε από κοινού τις κρατικοκαπιταλιστικές αφηγήσεις και πρακτικές μέσα από ένα πλέγμα σχέσεων ισότητας και ελευθερίας.
Έτσι δημιουργήθηκε ο Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο «για την μάθηση της ελευθερίας», στον οποίο μεταξύ άλλων ανά τα χρόνια έχουν οργανωθεί και λάβει χώρα ελεύθερα μαθήματα (όπως χορού, ξένων γλωσσών, γυμναστικής, ζωγραφικής κ.λπ.) πυρήνας των οποίων είναι η ελεύθερη διάχυση της γνώσης και οι αντιεραρχικές σχέσεις μεταξύ των συμμετεχόντων ατόμων, καθώς επίσης και συνεργατικές δομές αλληλέγγυας οικονομίας, κύκλοι αυτομόρφωσης, ομάδα βιβλιοθήκης, κουζίνας, ομάδα ανακύκλωσης, συνεργείο ποδηλάτων και πολλά άλλα.
Ζούμε σε μία εποχή όπου στην καθημερινότητά μας βιώνουμε την αδυναμία κάλυψης των βασικών μας αναγκών, την διατροφή, την υγεία και την στέγαση. Την ίδια στιγμή οι δομές αγώνα που αφουγκράζονται και συλλογικοποιούν τις αντιστάσεις της κοινωνίας, αντιμετωπίζουν τα τελευταία χρόνια μια αναζωπυρωμένη επίθεση από το κράτος μέσω εκκενώσεων, καθώς αυτές είναι ανεπιθύμητες σε ένα κράτος εντατικοποιημένης καταστολής. Είναι αναγκαίο να συνεχίσουμε να δίνουμε ζωή στους χώρους ελευθερίας που έχουμε δημιουργήσει, μέσα από την παρουσία μας, τη δραστηριοποίηση και την εξωτερίκευση των προταγμάτων μας, προκειμένου να βάλουμε ένα κοινωνικό φραγμό σε αυτή την επίθεση.

Για 17η χρονιά η ιστορία συνεχίζεται με αυτοοργάνωση, αυτοθέσμιση, αλληλεγγύη. Συνεχίζουμε να δημιουργούμε ρωγμές στον κόσμο της εξουσίας και του ελέγχου, να υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα στον συλλογικό βίο, την αντίσταση και την ελευθερία, μέσα από καθημερινούς, μικρούς και μεγάλους αγώνες.
Έτσι λοιπόν, σας καλούμε όλους, -ες, -α στο άνοιγμα του 17ου έτους λειτουργίας του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου Σχολείο, όπου θα πραγματοποιηθεί γνωριμία με τον χώρο, αυτοπαρουσίαση του εγχειρήματος, των πολιτικών και κοινωνικών προεκτάσεών του μέσα από μία σειρά ιστοριών. Θα συζητήσουμε όλοι και όλες μαζί σχετικά με τη λειτουργία του χώρου και των δραστηριοτήτων, θα προτείνουμε και θα οργανώσουμε τη δημιουργία/συνέχιση των ελεύθερων μαθημάτων, θα ζυμωθούμε και θα σχεδιάσουμε τη νέα «σχολική χρονιά».
Ανοιχτή Διαχειριστική Συνέλευση κάθε Κυριακή στις 18:00
Ανοιχτή Πολιτική Συνέλευση κάθε Δευτέρα στις 19:30
Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο

Πορεία Σάββατο 6 Δεκέμβρη | 18:00, Καμάρα (Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΤΟΥ ‘08

Φέτος συμπληρώνονται 17 χρόνια από την εν ψυχρώ δολοφονία του 15χρονου μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τα χέρια του αστυνομικού Κορκονέα στα Εξάρχεια. Η εξέγερση που συντελέστηκε επακόλουθα, σημάδεψε πολιτικά τις γενιές που ακολούθησαν, με τεράστιες και πρωτοφανείς κοινωνικές προεκτάσεις. Κατάφερε να εδαφικοποιήσει ουσιαστικά την δημιουργία συνελεύσεων, ελεύθερων κοινωνικών χώρων, δομών και πυρήνων πολιτικής ριζοσπαστικοποίησης-οργάνωσης σε όλη την ελλαδική γεωγραφία,

δίνοντας παράλληλα άμεσες απαντήσεις στις ανάγκες της ίδιας της κοινωνίας με οριζόντιες-αμεσοδημοκρατικές πρακτικές, μετουσιώνοντας στην πράξη μία διαφορετική κοινωνική προοπτική. Σε μία περίοδο, όπως και τώρα, όπου η κοινωνία μεταξύ άλλων υπέφερε από τις επιπτώσεις τις οικονομικής κρίσης και της διαρκούς φτωχοποίησης σε όλα τα επίπεδα.
Η δολοφονία του μαθητή Γρηγορόπουλου ξεχείλισε το ποτήρι της κρατικής βίας και της καπιταλιστικής βαρβαρότητας και έγινε η αφορμή για χιλιάδες κόσμου να βγει στους δρόμους σε όλη την χώρα, απαιτώντας δικαιοσύνη και αξιοπρέπεια. θέτοντας με αυτόν τον τρόπο τις βάσεις για την επόμενη δεκαετία που στιγματίστηκε από κινήματα και κοινωνικές κινήσεις με αντιεξουσιαστικά και εξεγερσιακά χαρακτηριστικά.

ΤΑ ΤΕΜΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Τη βίαιη πραγματικότητα του κρατικού μηχανισμού τη βιώνουμε καθημερινά μέσα από ένα σύστημα καταπίεσης στην καθημερινή μας ζωή, αλλά αποτυπώνεται και με τον πιο ωμό τρόπο στα διαρκή εγκλήματα που παράγει: από τα Τέμπη και την Πύλο έως την Παλαιστίνη. Είναι η διαρκής αναπαραγωγή ενός κλίματος τρόμου, όπως και η προσπάθεια να μετατρέψει τον Δεκέμβρη από ιστορική στιγμή κοινωνικής εξέγερσης σε πεδίο ποινικοποίησης. Η κανονικοποίηση της κρατικής καταστολής και η εργαλειοποίηση του φόβου ώστε η κοινωνία να συνηθίζει την απώλεια.

Τα γεγονότα τον τελευταίο καιρό δείχνουν ξανά πώς το κράτος επανέρχεται στη λογική του “εσωτερικού εχθρού”, στοχοποιώντας συγκεκριμένα πρόσωπα και συλλογικότητες που συνδέονται με τον Δεκέμβρη του 2008. Η προφυλάκιση του Ν. Ρωμανού με μοναδικό στοιχείο ένα αποτύπωμα πάνω σε ένα κινητό αντικείμενο, οι συλλήψεις ανθρώπων με βάση τις συντροφικές τους σχέσεις στην υπόθεση Αμπελοκήπων και η διαρκής προσπάθεια να μετατραπεί ο Δεκέμβρης σε πεδίο ποινικοποίησης, καταδεικνύουν την επιμονή της κατασταλτικής λογικής. Η διαδικασία αυτή επιχειρεί να περιορίσει τη δυνατότητα της κοινωνίας να αμφισβητεί, να αντιστέκεται και να οργανώνεται συλλογικά.

Παράλληλα, η ίδια λογική επεκτείνεται. Η θανατοπολιτική του κράτους αποτυπώνεται από τα Τέμπη και την Πύλο μέχρι τη γενοκτονία στη Γάζα, όπου οι ζωές εγκαταλείπονται και καταστρέφονται. Η κοινωνική συναίνεση στην καταστολή, η στρατιωτικοποίηση της καθημερινής ζωής και η κανονικοποίηση της απώλειας επιτρέπουν στα κράτη να νομιμοποιούν την καταστροφή. Από τα ναυάγια και τις επαναπροωθήσεις έως τους βομβαρδισμούς, την εγκατάλειψη υποδομών και την συγκάλυψη εγκλημάτων το μήνυμα είναι σαφές: οι ζωές μας είναι αναλώσιμες.

Η αντίσταση είναι κοινωνική αναγκαιότητα.
Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΖΩΗ
Αν κάποιος ρωτούσε τι σημαίνει ο Δεκέμβρης για όλες και όλους εμάς στο σήμερα, τότε θα λέγαμε πως σημαίνει εξέγερση, αντίσταση και συλλογική διεκδίκηση. Είναι η απάντηση στο να μην ανεχόμαστε τίποτα από τους καταπιεστές μας και αντ’ αυτού να οργανωνόμαστε και να μαχόμαστε συλλογικά. Σε μία περίοδο όπου το κράτος επιβάλλει και επιβάλλεται με κάθε τρόπο κατασταλτικά και βίαια στα κομμάτια που αγωνίζονται και στην ίδια την κοινωνία, η μνήμη του Δεκέμβρη μένει ζωντανή και ενσαρκώνει την διαρκή ανάγκη για αντίσταση και αλληλεγγύη. Μας δείχνει το δρόμο και το πείσμα με το οποίο πρέπει να επιμείνουμε σε όλα εκείνα που θεωρούσαμε αυτονόητα και αμφισβητούνται συνεχώς από την Εξουσία: ο ελεύθερος δημόσιος χώρος, το δικαίωμα στην διαμαρτυρία, οι εργασιακές συνθήκες, η ίδια η έννοια της δικαιοσύνης.

Με λίγα λόγια, παλεύουμε για την δικαιοσύνη του αγώνα που αντιμάχεται την καταπίεση και την εκμετάλλευση. Για μία εργασία που θα αναγνωρίζουμε τον εαυτό μας ώς ελεύθερα όντα, και όχι ως εξαρτήματα της εργασιακής ζούγκλας των ισχυρών. Αντιμαχόμαστε τον σημερινό κόσμο που θέλει την κοινωνία τεμαχισμένη σε άτομα διαλυμένα από την έλλειψη συλλογικής και αλληλέγγυας ζωής.
Ο δρόμος που άνοιξε ο Δεκέμβρης είναι μπροστά μας και είναι αγώνας με ελευθερία για ελευθερία, με δικαιοσύνη για

δικαιοσύνη, με ισότητα για ισότητα.

– ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΤΟΥ ‘08, ΤΑ ΤΕΜΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΖΩΗ

– ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ ΑΝΑΠΝΟΗ
ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΦΟΒΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ/ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ:
ΣΑΒΒΑΤΟ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2025-18:00 – ΚΑΜΑΡΑ

Συγκροτούμε κοινό μπλοκ με τον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Σχολείο Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Εκδήλωση για το κρατικό έγκλημα των Τεμπών – Σάββατο 22/2 (Θεσσαλονίκη)

Σχεδόν δύο χρόνια μετά το κρατικο-καπιταλιστικό έγκλημα των Τεμπών και την συνεχή προσπάθεια του κράτους και της Hellenic Train να το συγκαλύψουν, κάθε νέο στοιχείο της υπόθεσης έρχεται να επιβεβαιώσει ότι για το κεφάλαιο τα κέρδη του είναι πάνω από την ασφάλεια και τις ανθρώπινες ζωές. 2 χρόνια μετά, η συνθήκη των σιδηροδρόμων παραμένει ίδια με ελλιπή ασφάλεια και καμία αναβάθμιση. Απέναντι στη κανονικοποίηση του θανάτου και στην αναλωσιμότητα των ζωών μας, ως κοινωνία αναζητούμε απαντήσεις και αποζητούμε δικαίωση με το τραύμα των 57 νεκρών να παραμένει ανοιχτό.
Η ταχεία και η αυθόρμητη συλλογική διάχυση των διαμαρτυριών σε όλη την Ελλάδα μέσα από το κάλεσμα των συγγενών των θυμάτων στις 27/1 είναι μία από εκείνες τις στιγμές διάρρηξης της απάθειας και θρυμματισμού των βεβαιοτήτων των ήρεμων νερών που με τόσο σθένος το κράτος και το κεφάλαιο επιθυμούν. Είναι μία υπενθύμιση πως το κρατικο-καπιταλιστικό έγκλημα στα Τέμπη, δε

θα ξεχαστεί. Έδειξε ακόμα την συλλογική μας δύναμη καθώς όταν βγαίνουμε στο δρόμο οδηγούμε τις κυβερνήσεις σε αναδίπλωση και αστάθεια.
Μια παρόμοια διαδικασία συντελείται και στην Σερβία μετά την κατάρρευση της οροφής ενός σιδηροδρομικού σταθμού με αποτέλεσμα την δολοφονία 15 ανθρώπων στο Νόβι Σαντ, όπου ο αγώνας της κοινωνίας και των φοιτητών οδήγησε εκεί στη πτώση του πρωθυπουργού μετά από συνεχείς διαμαρτυρίες που ακόμη συνεχίζονται.
Για αυτούς τους λόγους, διοργανώνουμε μια ανοιχτή εκδήλωση στα γραφεία της Ένωσης Δημοσιοϋπαλληλικών Οργανώσεων Θεσσαλονίκης στις 6μμ στις 22/2 με προσκεκλημένες φοιτήτριες από την Σερβία, συγγενή θύματος των Τεμπών, και έναν πρώην μηχανοδηγό της Hellenic Train. Μέσα από το μοίρασμα των εμπειριών, θέλουμε να χτίσουμε συνδέσεις μεταξύ των αγώνων σε διαφορετικές χώρες, και μεταξύ αυτών που δουλεύουν και χρησιμοποιούν τον σιδηρόδρομο αναστοχαζόμενοι πάνω στα επιτεύγματα, στα επόμενα βήματα και στις προοπτικές του αγώνα μας.
Σάββατο 22/02 στις 18:00, στην αίθουσα εκδηλώσεων – ΕΔΟΘ(4ος όροφος)
Από το Νόβι Σαντ (Σερβία) στα Τέμπη:
Κι όμως η γη κινείται.
Η δικαιοσύνη στους δρόμους ενάντια στο κρατικό-καπιταλιστικό έγκλημα.
Από την συγκάλυψη στο οξυγόνο των κοινωνικών αγώνων.
ΟΜΙΛΗΤ(ΡΙ)ΕΣ
– Σύντροφοι/ισσες από Σερβία
– Άννα Καρατζόγλου, μητέρα της Κέλλης Πορφυρίδου
– Άρης Σταμάτης, πρώην μηχανοδηγός/εργαζόμενος στα τρένα
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης
Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο

Βιβλιοπαρουσίαση “Πολυτεχνείο

1973: η Απαρχή του Αυτόνομου Κινήματος” του Γιώργιου Οικονόμου

“Αυτό που χαρακτήριζε τις τρεις ημέρες της εξέγερσης ήταν η άμεση συμμετοχή των ανθρώπων στη διεκδίκηση της ελευθερίας και η συνειδητοποίηση ότι σε αυτόν τον αγώνα χρειάζεται η συμμετοχή των ευρύτερων στρωμάτων του πληθυσμού. Η αντίληψη όμως αυτή συνάντησε αντιδράσεις από τα παραδοσιακά κόμματα, κυρίως της Αριστεράς, διότι υπερβαίνει τη λογική τους και τον έλεγχο που εξ ορισμού αυτά θέλουν να επιβάλουν σε κάθε μαζική εκδήλωση και πολιτική κινητοποίηση. Και εδώ βρίσκεται ένα χαρακτηριστικό του Αντιδικτατορικού Φοιτητικού Κινήματος: αντιπαρατίθεται στις κομματικές τακτικές και υπερβαίνει τους στενούς προκαθορισμένους ορίζοντες οιασδήποτε μορφής”

– Τι ήταν η κατάληψη και η εξέγερση του Πολυτεχνείου τον Νοέμβριο του 1973;
– Ποιοι ήταν οι στόχοι και τα ριζοσπαστικά μηνύματά του;
– Γιατί τα μηνύματα αυτά συγκαλύφθηκαν από τα κόμματα και τους διανοούμενους όλων των αποχρώσεων;
– Γιατί η Μεταπολίτευση δεν ακολούθησε τον δρόμο του Πολυτεχνείου;
– Τι ακριβώς έγινε στη Μεταπολίτευση;
– Τι ρόλο εξυπηρετεί η κατασκευή της “γενιάς του Πολυτεχνείου”;
– Γιατί η σημερινή επίθεση στα νοήματα της εξέγερσης;
– Τι εξυπηρετούν οι άκαπνοι διανοούμενοι με την επίθεση αυτήν;
– Ποια η σχέση του Πολυτεχνείου 1973 με τις πλατείες το 2011;

Στα ερωτήματα αυτά προσπαθεί να απαντήσει το βιβλίο αυτό αναδεικνύοντας την ιδιαιτερότητα της κατάληψης το 1973 και τη σημασία της για τη σημερινή κρίσιμη κατάσταση που διέρχεται ακόμη μία φορά η νεοελληνική κοινωνία.

Συμμετέχουν:
Γιώργος Οικονόμου, συγγραφέας του βιβλίου
Μέλος του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου Σχολείο
Μέλος της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης

Διοργάνωση εκδήλωσης:
Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκη

Πέμπτη 14/11 στις 19:00 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Σχολείο

Συγκέντρωση υπεράσπισης των καταλήψεων – 09/12 | 12:00 | Πεδίον του Άρεως (έναντι ΕΡΤ3)

Συγκέντρωση υπεράσπισης των καταλήψεων

Οι καταλήψεις είναι πνοές ελευθερίας!

Στα ασφυκτικά περιβάλλοντα των πόλεων, εκεί που πλέον οι συνδιαλλαγές των ανθρώπων προορίζονται αυστηρά και μόνο για εμπορικούς σκοπούς, εκεί που οι δημόσιοι χώροι μετατρέπονται σε απρόσωπους τόπους με οικονομικό αντίτιμο, εκεί που μοναδική σημασία έχει η κατανάλωση καθώς οτιδήποτε παρεκκλίνει από αυτή τη λογική μοιάζει περιττό ή/και επικίνδυνο, οι καταλήψεις και οι ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι συνεχίζουν να είναι ο ιδιότυπος τρόπος ζωής, αγωνιστικότητας και επαναστατικότητας, πέρα από λογικές ιδιοκτησίας, από λογικές αποξένωσης, μακριά από λογικές ατομικισμού, χώροι που αγκαλιάζουν το ”εμείς” στο εδώ και το τώρα.

Σε μία περίοδο που οι κοινωνικοπολιτικές συνθήκες υπαγορεύονται τόσο από το αποτέλεσμα των πρόσφατων εθνικών εκλογών όσο και από την κρατική διαχείριση σε μία σειρά ζητημάτων (έγκλημα στα Τέμπη, ναυάγιο στην Πύλο, πυρκαγιές, πλημμύρες χωρίς αποζημείωση των καταστροφών και ακρίβεια), από την δολοφονία Ρομά ανηλίκων από μπάτσους και μια ακόμα γυναικοκτονία με την αστυνομία ως παρατηρήτρια, δεν μας

προκαλεί έκπληξη που η ατζέντα, αντί να στοχεύει στη βελτίωση της ζωής των πολλών (όχι ότι θα περιμέναμε άλλωστε κάτι τέτοιο από ένα σύστημα εξουσίας και εκμετάλλευσης), στρέφεται και πριμοδοτεί τον κοινωνικό αυτοματισμό, τον ρατσισμό και την ξενοφοβία, την καταστολή των αντιδράσεων και των χώρων αγώνα.
Η «ανάπτυξη», που ευαγγελίζονται ότι θα έρθει μέσα από τον τεμαχισμό και την παράδοση των δημοσίων χώρων και των αναγεννημένων σε άλλο αξιακό πλαίσιο εδαφών, στις ορέξεις της «ιδιωτικής πρωτοβουλίας», και οι ευκαιρίες κερδοφορίας που προκύπτουν μέσα από τις περιφράξεις όλο και περισσότερων σπιθαμών του δημόσιου πεδίου, σκοπεύουν στην εμπέδωση του κυρίαρχου αφηγήματος «με κάθε κόστος», ως την πλήρη υποταγή σε αυτό. Μία πόλη που θα καθρεφτίζει ροές χρήματος και φιγούρες ατομικισμού μακριά από ρωγμές αμφισβήτησης και συλλογικές αφηγήσεις, είναι μία εικόνα που φαντασιώνονται Κράτος και Κεφάλαιο για τις δικές μας ζωές.
Οι εκκενώσεις τους είναι επίθεση στην πόλη και την κοινωνία, είναι επίθεση σε όσους χτίζουν και δημιουργούν και έρχονται σε ρήξη με την καταπίεση, με την εξουσία. Είναι επίθεση απέναντι στο πρόταγμα μιας κοινωνίας ελεύθερης, από τα κάτω για τα κάτω. Μέσα σε αυτή τη δυσοίωνη προοπτική, οι καταλήψεις, οι κοινωνικοί χώροι είναι σημεία συνάντησης ιδεών, συλλογικοποίησης αγώνων και της ζωής μας ευρύτερα. Είναι χώροι όπου καθορίζονται νέες τοπολογίες και ανα-δημιουργούνται ζωές ελεύθερες από εξουσία, όπου η αλληλεγγύη και η συμπερίληψη είναι τρόπος ζωής και όχι σλόγκαν σε προεκλογικές καριέρες.
Ο κόσμος του κινήματος όμως, σαν άλλος φοίνιξ που αναγεννάται από τις στάχτες του, έχει αφήσει μια σταθερή παρακαταθήκη ανά τα χρόνια. Αυτή της παραμονής μέσα από την επιμονή, της ανασυγκρότησης μέσα από τη βάρβαρη καταστολή σε πείσμα όλων όσων τρέφουν αυταπάτες οτι “χάσαμε”. Οι τελευταίες ανακαταλήψεις των χώρων μας όπως αυτών της κατάληψης Ευαγγελισμού στο Ηράκλειο και του Κοινωνικού Κέντρου Ζιζανίων στην Αθήνα, δίνουν πνοή στον αγώνα και σπέρνουν δύναμη στον κόσμο του α(ντα)γωνιστικού κινήματος. Αποτελούν την περίτρανη απόδειξη οτι δεν πέφτουμε, δεν πτοούμαστε, σκαρφιζόμαστε πάντα νέους τρόπους να αυτο-οργανωνόμαστε. Όσο το κράτος και οι δυνάμεις καταστολής παριστάνουν λοιπόν πως κωφεύουν , κάθε ανακατάληψη θα μεταφέρει το πιο ηχηρό μήνυμα στα πιο δυνατά ντεσιμπέλ:
ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΔΩ ΚΑΙ ΘΑ ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ ΣΕ ΠΕΙΣΜΑ ΟΛΩΝ ΟΣΩΝ

ΦΑΝΤΑΣΙΩΝΟΝΤΑΙ ΖΩΕΣ ΠΑΡΑΔΟΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΥΠΑΚΟΥΕΣ
Για μια ζωή ελεύθερη στο σήμερα, στο αύριο, στο τώρα!
Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο